

În zilele noastre

Corrie Swanson intră în toaleta doamnelor pentru a treia oară, ca să-și verifice aspectul. Se schimbase foarte mult de când se transferase la Colegiul de Justiție Penală John Jay, la începutul celui de-al doilea său an de studenție. John Jay era un loc conservator. Rezistase o vreme, dar în cele din urmă își dăduse seama că trebuia să crească și să joace jocul vieții, în loc să se poarte tot timpul ca o rebelă. Să lase părul violet, piercingul, jacheta de piele neagră, ochii cu umbre negre și alte accesorii gotice. Nu mai era nimic de făcut cu banda Möbius tatuată pe ceafă, mai mult decât să-și pieptene părul pe spate și să poarte gulere ridicate. Dar într-o zi își dăduse seama că ar trebui să-și găsească locul din nou.

Dacă avea de gând să joace jocul asta, avea să-l joace bine.

Din păcate, transformarea ei personală avusese loc prea târziu pentru îndrumătorul ei, un fost polițist din NYPD, care se întorsese la școală și devenise domnul profesor. Ea avea senzația că prima lui impresie despre ea fusese că e o infractoare și că nimic din ce făcuse în anul de când îl întâlnise prima dată nu ștersese asta. În mod

evident, asta îi rămăsese în cap. Deja îi respinsese prima propunere pentru disertația Rosewell, care implica o excursie în Chile, pentru a face o analiză peri-mortem¹ pe resturile scheletice descoperite într-o groapă cu țărani comuniști uciși de regimul Pinochet în anii 1970. Prea departe, zisese el. Prea scump pentru un proiect de cercetare și, în afară de asta, era istorie veche. Când Corrie răspunse că asta era ideea – erau morminte vechi, care necesitau tehnici criminalistice de specialitate –, el zisese ceva despre cum ar fi mai bine să nu se implice în controverse politice străine, mai ales comuniste.

Acum avea altă idee pentru disertația ei, una chiar mai bună, și era dispusă să facă aproape orice ca să o vadă pusă în practică.

Studiindu-se în oglindă, își rearanjă câteva fire de păr, își refăcu machiajul conservator, își ajustă costumul cenușiu de lână și își pudră rapid nasul. Abia se recunoscu. Doamne, chiar ar fi putut să fie confundată cu o Tânără republicană. Cu atât mai bine.

Ieși din toaleta doamnelor și merse vioi pe hol, pantofii conservatori țăcându profesiunist pe linoleumul tare.

Ușa îndrumătorului ei era închisă, ca de obicei, și ea bătu vioi, plină de incredere în sine.

O voce din interior zise:

– Intră.

Intră.

Biroul era, ca de obicei, lună de curat, cu toate cărțile și reviste aliniate la același nivel cu marginile rafturilor, cu mobilier masculin de piele, oferind un aer confortabil.

¹ Pentru momentul decesului (n.tr.)

Profesorul Greg Carbone stătea în spatele biroului său mare, cu suprafața lustruită de mahon lipsită de cărți, documente, fotografii de familie sau bibelouri.

– Bună dimineața, Corrie, zise Carbone, ridicându-se și înceindu-se la costumul de serj albastru. Ia loc, te rog!

– Mulțumesc, domnule profesor.

Știa că lui ii plăcea să i se zică aşa. Vai de studentul care i se adresa cu „domnule“ sau, și mai rău, cu „Greg“!

Se așeză și el la loc când o făcu ea.

Carbone era un bărbat izbitor de chipeș, cu păr înspicat, dinți minunați, tuns și în formă, bine îmbrăcat, articulat, cu vorbă blândă, intelligent și plin de succes. Tot ce făcea, făcea bine și, drept urmare, chiar era un ticălos desăvârșit.

– Corrie dragă, arăți bine azi, începu Carbone.

– Mulțumesc, domnule doctor Carbone.

– Sunt încântat să aud noua ta idee.

– Mulțumesc.

Corrie își deschise servieta (fără rucsacuri la John Jay) și scoase un dosar punându-și-l pe genunchi.

– Sunt sigură că ați citit despre investigația arheologică în desfășurare în Parcul Primăriei. Lângă locul unde a fost închisoarea veche, cunoscut ca La morminte.

– Spune-mi despre asta.

– Departamentul Parcuri a dezgropat un mic cimitir al criminalilor execuți, ca să facă loc pentru o nouă intrare la metrou.

– A, da, am citit despre asta, zise Carbone.

– Cimitirul a fost operațional între 1858 și 1865. După 1865, toate mormintele celor execuți au fost mutate pe insula Hart și au rămas indisponibile.

O aprobată lentă din cap din partea lui Carbone. Părea interesat. Ea se simți încurajată.

– Cred că ar fi o mare oportunitate de a face un studiu osteologic al acestor schelete – ca să vedem dacă malnutriția severă din copilărie, care, după cum știți, lasă urme osteologice, s-ar putea corela cu comportamentul infracțional de mai târziu.

Altă aprobată din cap din partea lui Carbone.

– Am evidențiat totul aici.

Și-a pus propunerea pe masă.

– Ipoteze, metodologie, grup de control, observații și analize.

Carbone puse o mână pe document, îl trase spre el, îl deschise și începu să-l studieze.

– Există o serie de motive pentru care asta e o mare oportunitate, continuă ea. În primul rând, orașul are cazierile celor mai mulți dintre răufăcătorii execuți – nume, foi de acuzare și procese-verbale ale proceselor. Aceia dintre ei care au fost orfani crescute în Casa de Industrie Five Points – cam o jumătate de duzină – au și caziere din copilărie. Toți au fost execuți la fel – spânzurați –, deci cauza morții e identică. Iar cimitirul a fost utilizat timp de doar șapte ani, astfel că toate rămășițele provin cam din aceeași perioadă.

Se opri. Carbone întorcea lent paginile, una după alta, aparent citind. Nu puteai sănui ce era în capul lui. Chipul ii era lipsit de expresie.

– Am făcut câteva cercetări și se pare că departamentul Parcuri ar fi dispus să primească un student de la John Jay, ca să examineze rămășițele.

Întoarcerea lentă a paginilor se opri.

- I-ai contactat deja?
- Da. Doar am sondat terenul.
- Ai sondat terenul... Ai contactat o altă instituție a orașului fără să ceri permisiunea prealabilă?

Uf, uf.

- Evident, n-am vrut să vă aduc un proiect care ar putea fi zădănicit mai târziu de către autoritățile din afară. Mm, a fost o greșeală?

O tăcere lungă, apoi:

- Nu și-ai citit manualul de licență?

Corrie fu cuprinsă de teamă. Îl citise, de fapt – când fusese admisă. Dar asta se întâmplase cu mai mult de un an în urmă.

- Nu recent.

- Manualul e destul de clar. Studenții care-și pregătesc licență nu contactează alte departamente ale orașului decât prin canale oficiale. Asta fiindcă suntem o instituție a orașului, după cum știi, un colegiu senior al City University din New York.

Zise asta cu blândete, aproape cu amabilitate.

- Eu... Păi, îmi pare rău, nu mi-am amintit manualul.

Înghiți, simțind panica în creștere – și furia. Era aşa un rahat incredibil! Dar se sili să-și țină firea.

- N-au fost decât niște telefoane, nimic oficial.

O aprobată din cap.

- Sunt sigur că n-ai încălcăt în mod deliberat regula-mentele universitare.

Începu să dea paginile din nou, încet, una după alta, fără să ridice privirea la ea.

- Dar, oricum, mi se pare că sunt alte probleme cu propunerea asta a ta de disertație.

- Da?

Corrie simți că-i vine rău.

- Ideea asta că malnutriția conduce la o viață infracțională... E veche – și neconvincătoare.

- Păi, mi se pare că merită testată.

- Pe-atunci aproape toată lumea era subnutrită. Dar nu toată lumea a devenit infractoare. Iar ideea amintește de... cum să spun?... de o anumită filosofie că infracționalitatea în general poate fi urmarea unei experiențe nefericite din copilăria cuiva.

- Dar malnutriția – malnutriția severă – poate să du că la modificări neurologice, o vătămare reală. Asta nu e filosofie. E știință.

Carbone ii cântări propunerea.

- Pot să prezic deja rezultatul: o să descoperi că răufăcătorii ăștia execuți au fost subnutriți în copilărie. Adevarata întrebare e de ce, din toți copiii infometăți, doar un procent mic continuă să comită crime capitale. Și planul tău de cercetare nu se referă la asta. Îmi pare rău, asta nu se susține. Deloc.

Și, deschizând degetele, lăsa documentul să cadă ușor pe birou.

2

Faimosul – unii ar putea să spună infamul – „Muzeu Roșu“ de la Colegiul de Justiție Penală John Jay începuse ca o simplă colecție de dosare vechi de investigație, probe fizice, bunuri de-ale prizonierilor și suvenire care, în urmă cu aproape o sută de ani, fuseseră puse într-o vitrină dintr-o sală a vechii clădiri a Academiei de Poliție. De-atunci, aceasta crescuse, devenind una dintre cele mai mari și mai bune colecții de suvenire penale din țară.

Crème de la crème a colecției era o vitrină din noua și eleganta sală de expoziție din clădirea colegiului Skidmore, Owings & Merrill de pe Tenth Avenue. Restul colecției – numeroasele arhive putrezite și probe mucegăite ale infracțiunilor comise cu mult timp în urmă – rămăsese ascuns în subsolul hidos al vechii clădiri a Academiei de Poliție de pe Twentieth Street East.

Încă de la început, de când venise la John Jay, Corrie descoperise această arhivă. Era aur pur – de îndată ce se împrietenise cu arhivarul și se imaginase umblând prin sertare dezorganizate și rafturi pline.

Fuse de multe ori la arhivele Muzeului Roșu, în căutare de subiecte pentru lucrări și proiecte, cel mai recent în căutarea unui subiect pentru disertația Rosewell. Își petrecuse o mare parte din timp cu dosare

nerezolvate – toate cutile ale reci erau atât de vechi, că toți cei implicați (inclusiv posibilii răușăcători) erau, cu absolută siguranță, morți.

La o zi după întâlnirea cu îndrumătorul ei, Corrie Swanson se afla într-un lift scărțăitor, coborând la subsol. Era într-o misiune disperată de a găsi un nou subiect de disertație, înainte să fie prea târziu pentru finalizarea procesului de aprobare. Era deja mijlocul lui noiembrie și spera să-și petreacă vacanța de iarnă făcând documentarea și scriind disertația. Avea o bursă parțială, dar agentul Pendergast plătise diferența pentru taxa de școlarizare și ea era absolut hotărâtă să nu ia de la el un ban mai mult decât era necesar. Dacă disertația ei câștiga Premiul Rosewell, n-ar fi fost nevoie, cu cei douăzeci de mii de dolari acordați.

Ușile liftului se deschiseră spre un miros familiar: un amestec de praf și hârtie oxidată, având la bază un iz de urină de rozătoare.

Traversă sala spre o pereche de uși metalice zimțate, înfrumusețate cu un semn care spunea ARHIVELE MUZEULUI ROȘU, și apăsa pe sonerie. Dintr-un difuzor învechit ieși un zângănit de neînțeleș. Își dădu numele și o sonerie sună, lăsând-o să intre.

– Corrie Swanson? Ce bine-mi pare să te revăd! se auzi vocea răgușită a arhivarului, Willard Bloom, în timp ce se ridica de la un birou scăldat în lumină, păzind cotloanele din spațiul de depozitare care se întindea în întunericul din spatele lui.

Avea o siluetă aproape cadaverică, era slab ca un țâr, cu păr cenușiu destul de lung, însă altminteri era fermecător și cu atitudine de bunic. N-o deranja că ochii

lui rătăceau de multe ori pe diferite părți ale anatomiei sale, când credea că nu era atentă.

Bloom ocoli biroul cu o mână plină de vene întinsă, pe care ea i-o luă. Mâna era surprinzător de caldă și o făcu să tresară puțin.

– Vino, stai jos. Ia un ceai.

În fața biroului fuseseră așezate în cerc niște scaune, cu o măsuță de cafea și, într-o parte, un dulap ponosit, cu un reșou, un fierbător și un ceainic, o zonă de relaxare neconvențională în mijlocul prafului și întunericului.

Corrie se prăbuși într-un scaun, așezându-și servietă jos, lângă ea, cu o bufnitură.

– Uf, zise ea.

Bloom ridică din sprâncene cu o întrebare mută.

– Carbone. Mi-a respins iar ideea de disertație. Acum trebuie s-o iau din nou de la capăt.

– Toată lumea știe ce nemernic e Carbone, zise Bloom cu glasul lui strident.

Asta îi stârni ei interesul.

– Îl cunoști?

– Știi pe toată lumea care vine aici. Carbone! Tot timpul nemulțumit că i se pune praful pe costumele Ralph Lauren, așteptându-se să-l slugăresc. Prin urmare, nu găseșc niciodată nimic pentru el, bietul om... Știi care e adevăratul motiv pentru care îți tot respinge ideile de disertație, nu?

– M-am gândit că din cauză că sunt studentă într-un an începător.

Bloom își puse un deget la nas și dădu din cap cunoșcător.

– Exact. Și Carbone e de școală veche, un sclifosit.

Corrie se temuse de asta. Premiul Rosewell pentru disertația anului era extrem de râvnit la John Jay. Câștigătorii erau de multe ori șefii de promoție din anii terminali, care ajungeau să aibă cariere de mare succes în aplicarea legii. Din căte știa ea, nu fusese câștigat niciodată de cineva din anii începători – de fapt, cei din anii începători erau descurajați discret să-și depună disertațiile. Dar nu era nicio regulă care să-i împiedice și Corrie refuza să se lase descurajată de un astfel de detaliu birocratic.

Bloom ridică vasul și zâmbi dezvelindu-și dinții galbeni.

– Ceai?

Ea se uită la ceainicul dezgustător, care nu părea să fi fost spălat de un deceniu.

– Știi e un ceainic? Am crezut că e o armă a crimei. Știi, încărcată cu arsenic și gata de ducă.

– Tot timpul pregătită cu o ripostă. Dar știi, cu siguranță, că femeile folosesc cel mai des otrava pentru a ucide. Dacă aș fi un criminal, aș vrea să văd sângele victimei mele.

Turnă ceaiul.

– Deci, Carbone îi-a respins ideea. Surpriză, surpriză! Care e planul B?

– Știi era planul meu B. Speram că poate îmi dai tu niște idei proaspete.

Bloom se lăsă pe spate în scaun și sorbi zgomotos din ceașcă.

– Hai să vedem. Din căte îmi amintesc, ești la specializarea osteologie medico-legală, nu? Ce cauți mai exact?

– Trebuie să examinez niște schelete umane care prezintă vătămări ante-mortem sau peri-mortem. Ai

primit vreun dosar care ar putea să arate ceva de genul acesta?

– Hmm.

Față ponosită i se înăspri de concentrare.

– Problema e că e greu de găsit rămășițe umane accesibile. Dacă nu mă duc în preistoric. Dar asta deschide altă cutie a Pandorei datorită sensibilităților nativilor americanii. Și vreau rămășițe pentru care există înregistrări scrise bune. Rămășițe *istorice*.

Bloom sorbi din nou din ceai, cu o expresie gânditoare.

– Oase. Vătămări ante sau peri-mortem. Istorice. Înregistrări bune. Accesibile.

Închise ochii, cu pleoapele atât de întunecate și pline de nervuri, că părea că fusese pocnit. Corrie așteptă, ascultând sunetele ticăitoare din arhivă, sunetul slab al aerotermei și un zgomot ritmic ce se temea că era făcut, probabil, de şobolani.

Ochii se redeschiseră brusc.

– Tocmai m-am gândit la ceva. Ai auzit vreodată de Strengarii de pe Baker Street?

– Nu.

– E un club foarte exclusivist de devotați de-a lui Sherlock Holmes. În fiecare an iau cina la New York și publică tot felul de chestii holmesiene, toate pretinzând că Holmes a fost o persoană reală. Ei bine, unul dintre tipii ăștia a murit cu câțiva ani în urmă, și văduva lui, neștiind ce altceva să facă, ne-a expediat nouă întreaga colecție sherlockiană. Poate nu știa că Holmes a fost un detectiv fictiv și că noi aici avem de-a face doar cu nonficiune. În orice caz, mă cufund în ea din când în când. O grămadă de gunoi, în cea mai mare parte. Dar

am găsit acolo un exemplar din jurnalul lui Doyle – doar o fotocopie, din păcate –, și a fost o lectură distractivă pentru un bătrân blocat într-un loc de muncă ingrat, dintr-o arhivă prăfuită.

– Și ce-ai descoperit, mai exact?

– Era acolo ceva despre un urs mâncător de oameni. Corrie se încruntă.

– Un urs mâncător de oameni? Nu sunt sigură...

– Hai cu mine.

Bloom se duse la bancul cu întrerupătoare și-l lovi cu latul palmei, transformând arhivele într-o mare pâlpâitoare de lumină fluorescentă. Când tuburile clipiră să se aprindă, culoar după culoar, Corrie își închipui că aude şobolanii agitându-se și chițăind în timp ce se îndepărtau.

Îl urmă pe arhivar, care trecea printre rândurile lungi de rafturi prăfuite și dulapuri de lemn cu etichete îngălbene, scrise de mâna, ajungând în cele din urmă într-o zonă din spate, unde mesele bibliotecii erau pline de cutii din carton. Trei cutii mari erau aşezate laolaltă, etichetate SBS. Bloom se duse la una dintre ele, scotoci prin ea, trase afară un dosar expandabil, suflă praful și începu să sorteze hârtiile.

– Uite.

Ridică o fotocopie veche.

– Jurnalul lui Doyle.

În mod corespunzător, desigur, omul ar fi trebuit să-l denumească „Conan Doyle“, dar asta e atât de greu de pronunțat, nu?

Frunzări paginile în lumina slabă, apoi începu să citească cu voce tare:

...Am fost la Londra cu afaceri literare. Stoddart, americanul, s-a dovedit un tip excelent și au mai fost alte două persoane la cină. Gill, un foarte simpatic membru al parlamentului irlandez, și Oscar Wilde...

Se opri, cu vocea stingându-i-se într-un mormăit în timp ce trecu peste niște materiale, apoi crescând din nou când ajunse la un pasaj pe care îl considera important.

...Punctul culminant al serii, dacă pot spune așa, a fost istorisirea turneului pe care Wilde l-a făcut în America. Greu de crezut, poate, dar renumitul campion al estetismului s-a bucurat de un succes foarte mare în America, mai ales în Vest, unde, într-un loc, un grup de mineri necivilizați l-au ovăționat în picioare...

Corrie începu să se foiască. Avea atât de puțin timp de pierdut! Își drese vocea.

– Nu sunt sigură că Oscar Wilde și Sherlock Holmes sunt chiar ce caut eu, zise ea politicos.

Dar Bloom continuă să citească, ridicând degetul pentru atenție, vocea lui subțire acoperindu-i obiecțiile.

...Spre sfârșitul serii, Wilde, care băuse considerabil din excellentul bordo al lui Stoddart, mi-a spus, sotto voce, o poveste de groază atât de singulară, de un grotesc atât de hidos, că a trebuit să mă scuz și să mă ridic de la masă. Povestea era despre uciderea și mâncarea a unsprezece mineri, cu câțiva ani înainte, pretins de către un monstruos „urs cărunt”¹ – într-o colonie minieră numită Roaring Fork. Detaliile în sine sunt atât de respingătoare, că nu pot să mă

¹ Grizzled bear în original (n.tr.)

apuc să le aştern pe hârtie în clipa asta, deși impresia lăsată în mintea mea a fost de neșters și, din păcate, are să mă urmărească până intru în mormânt.

Se opri, respirând o dată.

– Și uite ce ai. Unsprezece cadavre devorate de un urs grizzly. Pur și simplu în Roaring Fork.

– Roaring Fork? Adică stațiunea de schi opulentă din Colorado?

– Fix aia. Și-a început viața ca oraș înfloritor de pe urma argintului exploatat.

– Când s-a întâmplat asta?

– Wilde a fost acolo în 1881. Deci, chestia asta cu ursul mâncător de oameni a avut loc, probabil, prin anii 1870.

Ea clătină din cap.

– Și cum aş putea să fac o disertație din asta?

– Aproape o duzină de schelete mâncate de un urs? Cu siguranță prezintă vătămări peri-mortem superbe – urme de dinți și gheare, roadere, ronțăire, mușcare, fărâmare, belele.

Bloom rosti aceste cuvinte cu un fel de plăcere.

– Eu studiez criminologia medico-legală, nu ursologia medico-legală.

– A, dar știi din ce-ai studiat că multe, dacă nu majoritatea rămășițelor scheletice de pe urma crimelor, prezintă vătămări din partea animalelor. Ar trebui să vezi dosarele pe care le avem. Poate fi foarte dificil să spui care e diferența dintre urmele de animale și cele lăsate de ucigaș. Din ce-mi amintesc, nimeni n-a făcut un studiu exhaustiv peri-mortem cu vătămare de genul acesta. Ar fi o contribuție originală la știință.

„Foarte adevărat, se gândi Corrie, surprinsă de înțelegerea lui Bloom. Și dacă mă gândesc mai bine, ce subiect fabulos și original pentru o disertație!“

– Mă îndoiesc, continuă Bloom, că măcar unii dintre bieții mineri nu sunt îngropați în cimitirul istoric de la Roaring Fork.

– Vezi, asta-i o problemă. Nu pot să mă duc să sap în vreun cimitir istoric după victimele unui urs.

Pe față lui Bloom apără un zâmbet galben.

– Draga mea Corrie, singurul motiv pentru care am amintit de asta e articolul fascinant din *The Times* de azi-dimineață! L-ai văzut?

– Nu.

– Boot Hill¹ cel original de la Roaring Fork e acum o stivă de sicriе într-un depozit de echipamente de schi. Vezi tu, au relocat cimitirul din cauza dezvoltării imobiliare.

Se uită la ea și-i făcu cu ochiul, zâmbind larg.

¹ Dealul Bocancului sau Boothill este numele dat unor cimitire, mai ales în Vestul american. În secolul al XIX-lea era un nume comun pentru locul înmormântării pistolarilor sau acelora care „mureau cu bocanii în picioare“, adică violent. (n.tr.)

3

Pe Coasta de Azur, în sudul Franței, pe o faleză de deasupra Capului Ferrat, un bărbat într-un costum negru, încunjurat de bouganvillea, se odihnea pe un balcon de piatră în soarele după-amiezii. Era cald pentru acea perioadă din an, iar lumina aurea lămâii care se înghesuiau în balcon și cobora dealul abrupt spre Marea Mediterană, încheindu-și drumul pe o fâșie de plajă albă pustie. Dincolo de aceasta se vedea o zonă cu iahuri ancorate, punctul terminus stâncos al Capului având în vîrf un castel vechi, în spatele căruia se întindea orizontul albastru.

Omul stătea într-un șezlong acoperit cu damasc de mătase, lângă o măsuță pe care era o tavă. Ochii argintii îi erau pe jumătate închiși.

Pe tavă erau patru obiecte: un exemplar din *Faerie Queene* de Spenser, un păharel de pastis, un pahar de apă și o singură scrisoare, nedeschisă. Tipsia fusese adusă cu două ore în urmă de un servitor, care acum aștepta ordine în umbra porticului. Omul care închiriase vila primea rareori corespondență. Câteva scrisori aveau la expeditor adresa unei domnișoare Constance Greene, din New York. Celealte veneau de la ceea ce părea a fi o școală-internat exclusivistă din Elveția.